

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

**Texty, které nám zaslal naše bývalá žákyně
Lucie Zedníková, nyní studentka 2. ročníku
střední školy uměleckých řemesel**

Každý den ji potkávám

Cesta na vlakové nádraží, která bývá kvůli zašedlému okolí často velmi pochmurná, se pro mě stala denní rutinou a s ní i obdivování této nadlidsky překrásné bytosti, která ji činí každým přibývajícím dnem čím dál víc výjimečnou.

Jako by se svět stával jasnějším a květiny draly se ven prasklinami ve starých silnicích, měníce asfalt na obrostlou louku, když mě lehounký klapot kožených polobotek a cinkání stříbrných přívěšků, spadajících do dívčina výstřihu, upozorní na její přítomnost. Všímám si všech na první pohled zaznamatelných elementů - drobné postavy doprovázenou vzdušnou chůzí, která je olemována dlouhými lokny.

Když bývá větrno, tak si s nimi vánek jen tak pohrává, a jindy zase jejich krásu prokáží sluneční paprsky, odhalující všechny mně dosud neznámé odstíny zlaté a rzi. Pod těmito kudrlinami je zahalen podlouhlý obličej, zvláštní svou sametovou, bledou pletí s menšími sdruženími maličkých pih, prozrazující dívčin mladý věk. Patrné lícní kosti podtrhují jeho vcelku

hranatý tvar, a husté, avšak upravené obočí mu dodávají ráznost. Tu si svou vášní kompenzují načechrané, do růžova zbarvené rty, o nichž každou noc sním, a pronikavý pohled, využívající průzračnosti lazurových očí, které nebýti olemovány ryšavými řasami, bych si snad spletl se samotným nebem a ztratil se v nich, tak jako se ztrácím ve svých myšlenkách pokaždé, jen co si na ně vzpomenu.

Promluvit jsem ji jedinkrát nezaslechl, ale takový líbezný hlas, jaký se objevuje v mých představách, se slovy ani popsat nedá.

O její osobnosti bych také mohl neustále přemýšlet, avšak pocit, že se mi nikdy nepodaří nalézt klíč k jejímu srdci, které se zdá být zamknuto na sto západů, přetrvává.

TRUST

Is it the lack of magnesium pills
that the headache gets stronger,
and my heart surrounded by emptiness
of having friends no longer.

Look at these beautiful faces
and what kinds of things they can hide,
but you will be as good as blind
until your eyes are open wide.

The strand of hair is her only shield,
you don't try enough, if you don't get it out of her face.

Walk through the dark field,

hold her hand and make her start the human race.

It's only the matter of time
when the clock makes the final tick,
everything you did turns out to be a crime,
and you understand,
that this was just another filthy trick.

TRUST

Sblížení

Jasná obrazovka osvěcovala temnou místnost, ve které se daly jen taktak rozeznávat obrysy předmětů a.. jeho.

Pohledem jsem nenápadně zalétávala jeho směrem a přitom se snažila nepohnout hlavou. Snímek, na který jsme se rozhodli podívat, byl jeden z nejlépe provedených animovaných filmů. Japonská řeč a líbezná hudba, kterou on sám považuje za jednu z nejdůležitějších věcí v jeho životě, se linula ze zařízení a já se pokoušela zachytit změny v jeho zahleděném výrazu.

Jenže při dalším mém pokouknutí to nebyl jeho obličej, co zachytilo mou pozornost. Můj pohled spočinul na jeho pomalu přibližující se dlani. Ještě před chvílí jsem si žádného pohybu nevšimla, možná proto, že ten človíček, který svou výškou působí dominantně, zrovna sebral veškerou odvahu a snahu mě právě chytit za ruku.

Nervozita se začala rozlévat celým mým tělem a už jsem se nemohla nadále soustředit na příběh promítající se přede mnou. Přemýšlela jsem a

zároveň jsem cítila, jako by mou mysl zamlžil velký, černý mrak. Když jsme totiž od sebe kilometry daleko, zdá se být fyzický kontakt jako nějaká nadpřirozená věc – a právě proto jsem nevěděla, jak s tímto momentem naložit.

Ono pro někoho by to možná tak složitá věc nebyla, ale i přes zkušenosti s jinými byl dotek této osoby úplně o něčem jiném. Mohly za to roky naší známosti, změna v chování vůči tomu druhému anebo nezvyk přítomné blízkosti - ale z největší části to byla láska, která pro něj ve mně plála. Právě ta činila možný dotek jeho hladké kůže tak cenným...

Ani jsem si to nestačila uvědomit a tu cennost jsem ucítila na kloubech mých prstů, pomalu proplétající se až dovnitř mé dlaně. Myslela jsem, že mi snad srdce vyskočí z hrudi, jak se často říká. Nemohla jsem se udržet, pootočila jsem hlavu jeho směrem. Jeho pohled se střetl s mým, cítila jsem se, jakoby měl na řadu přijít hlasitý smích, jak bylo u nás zvykem brát tahle partnerská pouta, ale jeho oči se nehodlaly této příležitosti vzdát.

S hrajícím filmem v pozadí (což byla jediná věc připomínající plynutí času v našem tichém, nehybném, zastaveném světě) jsem cítila, jak vzduch okolo mě houstne a jeho teplota se výrazně zvyšuje.

Chvilku jsem jako mrtvá nedýchala a v další moment jsem zase myslela, že mě zaplave vlna astmatického záchvatu, jak jsem jen zírala do těch jeho modrých a v té tmě překvapivě průzračných očí, plála v nich čirá vášeň. S tak energií vyzařujícím bitím srdce a přesto nehybným výrazem mi v jeho dlani tiskl mou, opět jsem ho sjela pohledem. Zdálo se to být jako věčnost, ale scéna ve filmu hrajícím po našem boku nám připomínala, že od zlomového bodu našeho přiblížení uběhlo sotva něco přes minutu.